

Ο λόγος της Εκκλησίας και το περιεχόμενο αυτού

/ Γενικά

φωτο:nikoskallis.gr

Σε κάθε εποχή, αλλά κυρίως στη δική μας που τόσα ρεύματα έχουν διαπεράσει τον κόσμο και συνεχίζουν να κυκλώνουν την οικουμένη, τίθενται δύο ερωτήματα.

α) Έχει λόγο η Εκκλησία; και β) ποιο πρέπει να είναι το περιεχόμενο αυτού του λόγου - κηρύγματος που εάν έχει, οφείλει να καλλιεργεί η Εκκλησία;

Όντως ερωτήματα που κάνουν τους εντός της Εκκλησίας να “βασανίζουν το θέμα” ώστε να απαντήσουν υπεύθυνα. Υπεύθυνα, δοθέντος ότι τους τελευταίους καιρούς, παρά το πλήθος των “κηρύκων”, φαίνεται να απουσιάζει το ριζοσπαστικό κήρυγμα της Αναστάσεως και να επέρχεται ένας συμβιβασμός προς το πνεύμα τού κόσμου, συν το ότι ο θεσμός των ιεροκηρύκων δείχνει να συρρικνώνεται δραματικά.

Ας αφήσουμε όμως τους εχθρούς τής Εκκλησίας που σκοπό έχουν να καταργήσουν το ζωντανό της κήρυγμα - παρά τα γλυκόλογα και τους “αδελφικούς ασπασμούς”, και ας μη λησμονούμε ότι σε κάθε εποχή και οπουδήποτε υφίσταται ο “φιλοπρωτεύων Διοτρεφής” (Γ’ Ιωαν. 9), και με δέος ας ακούσουμε μέσω τού Αποστολικού αναγνώσματος τον Άγγελο Κυρίου. Το λειτουργικό πνεύμα όπου “διά της νυκτός ήνοιξε τας θύρας τής φυλακής, εξαγαγών τε αυτούς (τους

Αποστόλους) είπε· πορεύεσθε, και σταθέντες λαλείτε εν τω ιερῷ τῷ λαῷ πάντα τὰ ῥήματα τῆς ζωῆς ταύτης” (Πραξ. ε’ 19-20).

Μάλιστα! Στα δύο ερωτήματα, εἴν δηλ. υφίσταται κήρυγμα τῆς Εκκλησίας και ποιο το περιεχόμενό του, μας απαντά ο Θεός διά του αγίου Αγγέλου. Επαναλαμβάνεται και εδώ με διαφορετικά λόγια η εντολή τού Αναστάντος Κυρίου μας: “πορευθέντες, μαθητεύσατε (=εκχριστιανίσατε), πάντα τὰ ἔθνη” (Ματθ. κη’ 19).

Αυτή επίσης τὴν πραγματικότητα τὴν βλέπουμε στους χρόνους ὅπου επικρατοῦσε ο Νόμος. Εκεί που τὰ εκλεκτά πνεύματα των Δικαίων και των εκλεκτῶν ἐκήρυσσαν και ἔλεγχαν, προφητεύοντας ταυτοχρόνως τον αναμενόμενο Μεσσία, και φυσικά τὴν ευλογημένη αὐτή πραγματικότητα που βιώνει ἡ Εκκλησία στο Νόμο τῆς Χάριτος. Εκεί που το λειτουργικό Σῶμα, μέσα στο Κυριακό Δείπνο δέχεται διά του Θείου κηρύγματος το μήνυμα τῆς ἐλπίδος. Τὴν βεβαιότητα τῆς νίκης ἐναντίον τού θανάτου και τού διαβόλου.

Ουδέποτε υπήρξε εποχή κατά τὴν οποία ἡ Εκκλησία υποτίμησε το πραγματικό κήρυγμα. Ἡ ἐκκλησιαστική ἱστορία ἀποτελεῖ τον ἀψευδή μάρτυρα αὐτῆς τῆς πραγματικότητος.

Εἴν κάπου υπήρξε υποτίμησις του λόγου τού Θεού, δηλ. του κηρύγματος, ἐκεῖ ἐπῆλθε πνευματικός μαρασμός και ἡ ἀγνοία τῆς ἀληθείας οδήγησε σε επικίνδυνα μονοπάτια, σε πλάνες, σε αἰρέσεις και τέλος σε αὐτήν τὴν ἀποκοπή ἀπὸ τὴν Ὀρθοδοξία. Δεν εἴναι δε καθόλου τυχαίο πως ὅταν κατά καιρούς ξεσποῦν περιπέτειες ἐναντίον τῆς Εκκλησίας, ἀπὸ τὰ πρῶτα που τίθενται ἐν περιορισμῷ και κατόπιν σε διωγμό, εἴναι αὐτό το κήρυγμα. (Φυσικά ὅταν γίνεται λόγος περὶ κηρύγματος, ἐννοοῦμε το γνήσιο, πατερικό, ἀπολογητικό, ἐλεγκτικό, ἀφυπνιστικό κήρυγμα συμφῶνως προς τὴς προδιαγραφές των μεγάλων Πατέρων και Διδασκάλων οἱ οποίοι ἐπὶ καθημερινῆς βάσεως, οὐχὶ ἀπαξ ἀλλὰ και δις τὴν ἡμέραν ἀρκετές φορές, ἐδίδασκαν το ἐμπιστευθέν εἰς αὐτούς χριστεπώνυμον πλήρωμα των τοπικῶν τους Εκκλησιῶν).

Εκείνο επίσης που εἴναι ἀνάγκη να σημειωθεῖ, εἴναι πως τὴς πονηρές ἡμέρες που ζοῦμε, ὄχι μόνο το αὐθεντικό ἐκκλησιαστικό κήρυγμα ὀλονέν και περισσότερο ὀλιγοστεύει, ἀλλὰ ταυτοχρόνως ἀναπτύσσεται το νόθο και ξένο προς τὴς ἀρχές, τὰ δόγματα και τον ἀγιαστικόν (ἀσκητικόν-ἡσυχαστικόν) τρόπον ζωῆς που ἀδιασπᾶστως οἱ ἅγιοι παραδίδουν ἀπὸ τὴν μία γενεάν εἰς τὴν ἄλλην. Το ἀποτέλεσμα τῶρα τούτῆς τῆς καταστάσεως ὄλοι το βιώνουμε. Εἴναι το να ἀκούωνται ἀπὸ ἐπίσημα χεῖλη ἀπόψεις, και δη ἐκκλησιολογικές, που σε παλαιότερες εποχές οἱ ἐκφράζοντες και υποστηρίζοντες παρόμοιες θέσεις θα καλοῦνταν προς ἀπολογία. Ἐτσι, συν τοῖς ἄλλοις, διαμορφώνεται ἕνα “ξύλινο κήρυγμα” που μπορεῖ να ἀκούεται ὄχι μόνο σε χώρους αἰρετικῶν οἰκῶν, ἀλλὰ

ακόμα και σε αλλοθρήσκους και γιατί όχι και σε συνάξεις ακόμα αθέων και απίστων, αφού και αυτοί ενδιαφέρονται δήθεν για την “οικολογία” και τα “κοινά προβλήματα της ανθρωπότητας”.

Οπωσδήποτε όσοι ποιμένες έχουν συνείδηση της υψηλής τους αποστολής, όσοι επιτέλους πιστεύουν στον Θεό, γνωρίζουν ότι δεν θα δώσουν λόγο σε ανθρώπους και ανθρωπάκια ποικίλων θρησκευτικών και πολιτικοκομματικών αποχρώσεων, αλλά στον ίδιο τον Νικητή τού θανάτου.

Γνωρίζουν ότι το “λαλείτε” τού Αγγέλου προς τους Αποστόλους δεν είναι κάτι που επαφίεται στην διάθεση του εργάτου τού αμπελώνος, αλλά παράγγελμα επιτακτικόν προς τους ιδίους αλλά και προς όσους βρίσκονται στην ιερά αποστολή τής Ορθοδοξίας. Παράγγελμα προς όσους λιτανεύουν τον σταυρόν τής αληθείας και του αποκαλυπτικού Χριστοκεντρικού κηρύγματος.

Οι κήρυκες λοιπόν του θείου λόγου δεν έχουν παρά να εμπνέονται από τα Βιβλικά κείμενα, να ενθουσιάζονται από τα πατερικά ομιλητικά αριστουργήματα και “ευκαίρως ακαίρως” προς κάθε κατεύθυνση να σπείρουν δαψιλώς τον λόγο τού Θεού, όντας βέβαιοι ότι τα εμπόδια που εφεξής θα αντιμετωπίσουν δεν είναι παρά η επιβεβαίωσις του έργου τους. Έργου μεστού από την ευλογία τού Αναστάντος Χριστού.

Ας μη λησμονούν δε ποτέ οι αυθεντικοί κήρυκες του Ευαγγελίου ότι “δεν φοβάται ο λαγός τη βροντή τόσο, όσο φοβείται ο διάβολος τον λόγο τού Θεού”. Αμήν.

Γράφει ο Αρχ. Ιωήλ Κωνστάνταρος,
Ιεροκήρυξ Ι. Μ. Δρ. Πωγ. & Κονίτσης
e-mail: ioil.konitsa@gmail.com

Πηγές: [Θρησκευτικά- agiosdimitrioskouvaras.blogspot.gr](http://agiosdimitrioskouvaras.blogspot.gr)